

Om kyrkorådets rätt att avsätta en präst

Av kyrkoherde Sten Rydh, Ev.-luth. kyrkan i Sverige.

April 2018.

Enligt Guds Ord skall varje präst i den kristna kyrkan vara rätteligen kallad av Gud själv (rite vocatus) genom en yttre och offentlig kallelse genom kyrkan eller församlingen. Se även vår lutherska bekännelse, artikel 14 i Augustana. Prästen är både Guds och församlingens tjänare. Men detta är inte någon godtycklig tjänst. Ämbetet är givet av Gud själv och regleras endast av honom genom Skriftens klara och tydliga ord. Därför är prästen först och främst Guds Ords tjänare (verbi divini minister). Så länge prästen troget lär vad Guds Ord säger och inte uppenbart syndar genom falsk lära eller uppenbart ogudaktigt liv, varken kan eller får församlingen eller dess kyrkoråd/kyrkostämma avsätta honom.

Om det bibliska ämbetet säger Skriften:

Och han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare (Ef. 4:11, Sv. Folkb. övers.).

Av detta ställe ser vi tydligt, att inte bara apostlar, profeter och evangelister är kallade av Gud, utan också *herdar och lärare*. Dessa kallas i Bibeln vanligen biskopar/församlingsföreståndare (grek. episkopoi) eller präster/äldste (grek. presbyteroi). Innan någon kallas som präst skall han noga provas, så att det står klart att han är väl skickad att undervisa. Aposteln Paulus skriver:

Om någon gärna vill ha en församlingsledares tjänst, så önskar han sig en god uppgift. En församlingsledare (biskop) måste vara oklanderlig, en enda kvinnas man, nykter, förståndig, aktad, gästfri och en god lärare. Han får inte missbruka vin eller vara våldsam, utan ska vara vänlig, fridsam och fri från pengabegär. Han ska ta väl hand om sin familj och se till att barnen lyder och visar all respekt. Men om någon inte förstår att ta hand om sin egen familj, hur ska han då kunna ta hand om Guds församling? Han får inte vara nyomvänd så att han blir högmodig och faller under djävulens dom. Han måste också ha gott anseende bland de utomstående, så att han inte får dåligt rykte och fastnar i djävulens snara. (1 Tim. 3:1-7).

Och till Titus skriver aposteln:

Församlingsledaren ska som Guds förvaltare vara fläckfri. Han får inte vara självgod, inte häftig, inte missbruka vin, inte vara våldsam eller girig, utan gästfri, godhjärtad, förståndig, hederlig, gudfruktig och behärskad. Han ska hålla sig till lärans tillförlitliga ord, så att han både kan uppmuntra med sund undervisning och tillrättavisa motståndarna (Tit. 1:7-9).

Den som nu är kallad av den kristna kyrkan/församlingen (grek. ekklesia) har Guds kallelse att frambära Guds Ord och de i ordet inneslutna sakramenten. Prästen måste då förkunna både lag och evangelium. Genom lagen skall han straffa församlingens synder så att var och en förstår att han eller hon är en syndare inför Gud och i behov av förlåtelse. Genom evangelium skall prästen så trösta och hjälpa bekymrade syndare så att de förstår att Kristus har dött för deras synder och att var och en som tror inte skall förgås, utan skall ha evigt liv.

Men när en präst enligt Guds befallning straffar synden blir många människor upprörda och vill gärna på något sätt dra sig undan förmaningen eller rentav tysta prästen. Så var

det med *Johannes döparen* när han straffade Herodes synd, då denne levde ihop med sin brors hustru. Det ledde till att Johannes blev avrättad. Även om det sällan går så långt idag hos oss finns ändå samma slags motstånd mot en klar, biblisk förkunnelse, och på många håll i världen förekommer både förföljelse och martyrium för trons skull. I alla tider har det varit så, eftersom den naturliga människan inte vill ta emot Guds Ord. Hon vill inte att hennes synd skall avslöjas och straffas.

När så prästen förkunnar det rena evangeliet om att hela världens synd är försonad och att detta är en villkorslös förlåtelse för alla bekymrade syndare finns det många som blir förargade. Skulle Gud verkligen förlåta sådana som har levt hela sitt liv i synd och sedan ångrar sig? Så blev fariséerna på Jesu tid upprörda över att Jesus förkunnade syndernas förlåtelse för publikaner (tullindrivare, som i regel var mycket oärliga) och skökor, medan han samtidigt bestraffade fariséer och skriftlärda för deras hyckleri och egenrättfärdighet. Så är det också med en sant biblisk förkunnelse i alla tider. Människor vill varken veta av Guds stränga lag eller Guds villkorslösa förlåtelse. Man tycker att Gud är orättvis om människan inte på något själv skall förtjäna att få komma till himmelen. Så tål man varken Guds stränga lag och straffdom eller hans outhärligt stora barmhärtighet och kärlek mot syndare.

Men prästen har Guds uppdrag att oavsett vad folk tycker eller tänker förkunna detsamma som Jesus, profeterna och apostlarna gjorde. Prästen skall rent och klart förkunna allt vad Bibeln lär, men samtidigt också avslöja och förkasta alla falska läror som hindrar syndare att bli frälsta genom att Guds Ord förvanskas. Därför blir många också arga och upprörda över präster som benhårt håller sig till Guds Ords lära och vägrar att ingå i ekumenism, allians och samverkan med sådana kyrkor som i något stycke förfalskar Guds Ord eller inom sig tillåter falska lärare att verka.

Ett sätt att tysta sådana bibeltroende präster är att anklaga dem för kärlekslöshet och alltför stor iver och nitiskhet i ämbetet. Sådant anses opassande i vår tid. En präst skall vara smidig och följsam och inte predika lag och evangelium på ett sätt som gör människor upprörda. Man kan då alltid att peka på att en präst i sin livsföring har många synder och på det sättet försöka få honom misstänkt och tysta honom. När detta är gjort är det lättare att få prästen avsatt. Men vilken människa har inte några synder? Endast Jesus själv är den syndfrie. Om dem som ville stena äktenskapsbryterskan sa han: *"Den som är utan synd må kasta den första stenen"*. Då gick alla iväg, en efter en.

Nej, en präst kan inte avsättas därför att han är en syndare. Då skulle ingen kunna vara präst. Det är endast om någon uppenbart försvarar sin synd - som han överbevisats om - och vägrar att erkänna den, som läro- och kyrkotukt måste bli aktuell.¹ Men då skall det först klart visas att prästen ifråga förnekar Guds Ord i något stycke eller att han handlar ogudaktigt utan att vilja be om förlåtelse. Men att avsätta en präst för att han har vissa fel och inte är perfekt är både obibliskt och orimligt! Därför står det också som en tydlig varning mot att inte lättvindigt anklaga en präst: *"Ta inte upp en anklagelse mot någon av de äldste om det inte finns två eller tre vittnen"* (1 Tim. 5:19).

I Amerika har detta att avskeda präster blivit så vanligt, till och med inom s.k. bekännelsekyrkor, att man har myntat uttrycket *"hire and fire"* (med detta avses att arbetsgivaren har rätt att både anställa och avskeda/"sparka" någon från jobbet). Prästen betraktas då som en tjänsteman i en världslig organisation. De som har tillsatt prästen anses ha rätt att avsätta honom om hans förkunnelse eller uppträdande inte längre passar dem som har anställt honom. Det är inte längre fråga om biblisk rättrogenhet och Guds Ords klara anvisningar om vad som nödvändigt gäller. Det hela blir endast en lämplighetsfråga. Man handlar godtyckligt efter vad som anses gagna den egna

¹ Se t.ex. Gal. 1 och Matt. 18.

organisationen. Prästen blir ungefär som en VD (verkställande direktör) i ett företag, där styrelsen med majoritetsbeslut kan avsätta VD:n och insätta en ny. Men kyrkan är ingen förening eller mänsklig organisation, utan Guds kyrka och församling. Där råder inte någon mänsklig överhet, varken kung, kejsare, riksdag eller regering. Det är inte heller någon demokrati som skall styra i kyrkan, utan endast Gud och hans heliga ord. Liksom det är Gud själv som genom kyrkan kallar till ämbetet, är det endast Gud själv som har rätt att avskeda någon från detta ämbete. Kyrkan måste då helt och hållet handla i enlighet med Skriftens lära utan allt godtycke. Det måste för alla stå utom allt tvivel att kyrkan då handlar på Guds uppdrag och endast enligt Skriftens tydliga anvisningar.

En kristen församling varken kan eller får motivera prästens avsked genom att peka på att denne åstadkommer oro genom sin nitiska förkunnelse. Prästen är ju skyldig att vara nitisk och att verkligen med allvar predika Ordet, både i tid och otid. Och om prästen skall avskedas på grund av sin livsföring måste det klart ha visats att han har begått sådana synder, som gör honom olämplig för fortsatt tjänst i ämbetet. Det kan t.ex. gälla svår synd mot sjuätte budet eller svekfullt uppträdande med en härva av lögner av den karaktär, att prästens heder och anseende är borta även om han senare skulle ångra sin synd. I detta fall kan och bör han fräntas sitt ämbete, men får ändå när han ångrar sig bli avlöst och förbli en kristen. Men som präst har han visat sig olämplig och måste därför fräntas ämbetet.

Om det gäller en präst som håller fast vid falsk lära eller om det är fråga om uppenbar synd som prästen håller fast vid och inte medger vara synd i strid mot Skriftens lära, då måste han också uteslutas ur kyrkan. Om prästen blir överbevisad om uppenbar synd genom flera vittnen² eller om det på annat sätt blir uppenbart att han inte vill rätta sig efter Guds ord, måste han också exkommuniceras. När kyrkan/församlingen då fattar beslut om prästens avsättning är det därför att Gud genom Ordet redan har dömt den som handlar så. Om det gäller falsk lära är denna i sig själv en mycket allvarlig synd. Om prästen vägrar att erkänna sin falska lära utan håller fast vid den, måste han givetvis avsättas. Detta skall ske på Guds befallning. Se särskilt de stränga orden i Galaterbrevet (1:8f). I båda fallen är det Gud själv som avsätter prästen. Församlingen har ingen sådan rätt vid sidan av Guds Ord. "Hire and fire" måste för alltid bannlysas ur Guds församling! Enligt Skriften kan och får en präst endast avsättas om det är klart och uppenbart att han har syndat genom falsk lära eller öppen ogudaktighet som försvaras. Det kan aldrig vara fråga om prästens personliga egenskaper som inte längre anses passa församlingen eller om hans personliga synder och brister som han dock vill bekänna och bekämpa. Sådana synder finns ju hos alla kristna. Skillnaden är att den som vill vara en kristen är beredd att erkänna sin synd och kämpa mot den med hjälp av bön och kamp mot köttet vilket sker genom den Helige Andes bistånd och syndernas dagliga förlåtelse. Den som däremot inte vill erkänna sin synd, trots allvarlig förmaning, varning och överbevisning, han visar sig därmed vara en icke-kristen och måste då bli exkommunicerad, utesluten ur den kristna församlingen.

Jesus betonade att apostlarna och deras efterföljare prästern skall undervisa om allt som står Skrivet: "*lär dem att hålla allt som jag befallt er*" (Matt. 28:19). Om en präst träder upp mot falsk lära blir han ofta obekvämt för dem som mer eller mindre kompromissar när det gäller den rena, bibiska läran. Om man följer Jesu och apostlarnas tydliga undervisning blir det ju omöjligt att stå samman med sådana som lär eller tolererar en eller flera obibliska läror. Paulus skriver: "*Lite surdeg syrar hela degen*" (Gal. 5:9). Det betyder att en kristen kyrka eller församling noga måste akta sig för att stå samman med sådana kyrkor som inte i alla stycken troget lär vad Guds Ord lär. Våra bekännelseskrifter

² Se Matt. 18. De två första stegen där gäller hemlig synd. Men om prästen inte lyssnar till vittnena måste saken bli offentlig inför hela församlingen. I fråga om falsk lära eller för alla uppenbar synd gäller givetvis inte de två första stegen, utan saken skall direkt tas upp offentligt i kyrkan och församlingen. Luther och vår bekännelse betonar detta.

betonar i inledningen hur tungt det är att vara tvungen att avvisa kyrkogemenskap med sådana kyrkor. I det fallet gällde det den reformerta kyrkan, som förnekar Kristi kropps och blods sanna närvaro i nattvarden. Även i reformerta kyrkor finns säkert många sanna kristna som av okunnighet inte förstår villfarelsen. Men för deras skull får inte den rätttroga kyrkan samarbeta med den villfarande. Skriften vill ju att vi skall peka ut villfarelsen och sedan på allt sätt undvika den (Rom. 16:17f).

När trogna präster är noga med läran om kyrkogemenskapen och kämpar för att ingenting annat än den bibliska sanningen skall bli förkunnad i alla kyrkor och församlingar, blir istället **de** oftast utpekade som orosstiftare och olämpliga fridsstörare. De gör ju så att det uppkommer splittring, menar man. Det blir då vanligen så att man löser problemen genom att göra sig kvitt den nitiske och - som man menar - djupt olämplige prästen. Ett känt exempel är kyrkofadern *Athanasius* på 300-talet. Man anklagade honom för att han för en enda liten bokstavs skull splittrade hela kyrkan,³ och så blev han flera gånger avsatt. Athanasius krävde utifrån Skriftens lära att prästen *Arius* skulle avsättas eftersom denne lärde att Kristus inte var evig Gud på samma sätt som Fadern. Men Arius försäkrade å sin sida att han verkligen trodde att Kristus var Gud och att han fanns till före hela skapelsen. De flesta menade att detta var en strid om ord och så beslutade man sig för att avsätta Athanasius som en olämplig bråkstake. Athanasius förklarade för döva öron att det verkligen fanns en grundläggande skillnad mellan honom och Arius. Athanasius höll fast vid att Kristus var evig Gud, före all tid, medan Arius visserligen bekände Kristus vara Gud, men en Gud som Fadern hade skapat och alltså inte Gud i samma mening som Fadern. Han var inte av samma väsen som Fadern.

Sådana teologiska spetsfundigheter ville dock inte kyrkoledarna och den kyrkliga administrationen acceptera och man fick dessutom kejsaren med sig. Så tillämpade man den tidens "*hire and fire*". Athanasius tvingades ut i öknen, och detta skedde i flera omgångar under lång tid. Den verkligt sanna kyrkan som lärde den bibliska sanningen var på Athanasius' sida men under lång tid i minoritet, medan den större kyrkan länge var den arianska ända tills Athanasius sida genom Guds nåds så småningom segrade. Men långt ifrån överallt. Den arianska kyrkan fortlevde under flera århundraden och infiltrerade en stor del av Europa genom vandalerens folkvandringar då man till och med erövrade Rom. Idag har arianismen fått nytt liv inom en rad s.k. unitariska kyrkor, Jehovas vittnen och framför allt inom den s.k. liberala teologin⁴ vid de flesta universitet runtom i världen, vilka präglas av förnekelse av Bibelns grundsanningar.⁵

Ändå var det Athanasius som i fornkyrkan vann genom att Gud gav honom seger i den andliga kampen. Gud och hans heliga Ord lär ju att Kristus verkligen är sann Gud. Sanningen beror inte på om anhängarna är få eller många. Så är det också i vår tid när en rad bibeltroende präster ställs utanför de etablerade kyrkorna just därför att dessa präster inte kan acceptera att villfarelse och falsk lära tillåts samexistera med den bibliska, apostoliska läran. Men sanningen är likväl på deras sida även om de är mycket få, liksom på Elias tid.

Men likväl är deras kritik de falska kyrkornas dåliga samvete. Därför gör man där allt för att bibeltroende, konfessionella präster inte skall tillåtas verka offentligt. Man ser till

³ Kristus var enligt Athanasius homo-ousios (av samma väsen) som Fadern i stället för homoi-ousios (av liknande väsen), vilket Arius menade. Skillnaden syntes liten, men var i verkligheten mycket stor!

⁴ Med liberalteologi menar jag här teologi som inte erkänner Bibeln som högsta auktoritet inspirerad av Guds Helige Ande, utan arbetar utifrån den s.k. historisk-kritiska synen, där förnuftet sätts över Bibeln, vilken man därför behandlar som en vanlig, mänsklig bok.

⁵ Se t.ex. David Hedegård, *Ekumenismen och Bibeln*, där det visas hur många kyrkoledare de facto förnekar Kristi gudom och därmed ställer sig utanför den kristna kyrkan.

att de som blir kallade som präster är villiga att kompromissa och samarbeta med alla, oberoende av lära och bekännelse. Ja, man kräver rent av i vissa kyrkor att de som skall prästvigas som villkor för prästvigning deklarerar att de är anhängare av läran om kvinnliga präster⁶ trots att Skriften klart förbjuder detta (1 Kor. 14:34, 1 Tim. 2:12).

Samma sak gäller andra tidsenliga uppfattningar. En modern präst/prästinna måste givetvis ha uppfattningen att den s.k. utvecklingsläran är sann, att samkönade äktenskap, homosexualitet och aborter tillåts, att Bibeln är en mänsklig bok och innehåller många felaktigheter och att förkunnelsen över huvud taget måste rätta sig efter den moderna människans syn på allt möjligt.

Även inom många s.k. bekännelsekyrkor börjar man nu mer och mer tumma på Bibelns lära om kyrkogemenskapen så att även dessa "moderna" läror skall få åtminstone lite utrymme vid sidan av det som tidigare ansågs omistligt och nödvändigt. Lite surdeg tillåts samexistera i det påstått osyrade brödet, som förstås då inte längre kan vara osyrat. Även tidigare strikt konfessionella kyrkor börjar tillåta olika uppfattningar om t.ex. kvinnliga präster, utvecklingslära eller bibelkritik. När då bibeltroende präster och lekmän protesterar mot detta får de inte längre något gehör. Tidigare var det otänkbart att en konfessionellt luthersk kyrka skulle stå i kyrkogemenskap med kyrkor som inom sig tolererade villfarelse. Men idag väljer fler och fler av de s.k. bekännelsekyrkorna att stå kvar i gemenskap med dessa kompromissande kyrkor. Man säger sig protestera, men står ändå kvar i gemenskapen år efter år, årtionde efter årtionde. Istället blir det de präster och andra kristna, som på allvar höjer rösten och protesterar och uppmanar till brytning med den falska läran, som anses som fridstörare. Som svar på frågan varför man inte resolut lämnar den falska kyrkogemenskapen kommer en rad invändningar. Det finns ju så mycket gott inom dessa kyrkor fortfarande, och därför bör man för denna skull stå kvar. Eller: det är inte så lätt...

Som avslutning av denna artikel skall också ett gammalt vittnesbörd från år 1673 ges, vilket visar att frågan om att godtyckligt avsätta en nitisk präst inte är ny. Det är professor **C. F. W. Walther** som i sin bibeltrogna tidskrift *Lehre und Wehre* år 1861 återger ett intressant och belysande fall från den lutherska ortodoxins tid. Walther citerar i sin tur den framstående luthersk-ortodoxe teologen **Valentin Ernst Löscher** i dennes tidskrift *Unschuldige Nachrichten* från år 1740. Löscher har kallats den siste ortodoxe läraren. Efter honom kom pietismen och sedan neologin att helt bryta igenom och upplösa den äldre, reformatoriska och bibeltroende kyrkan. Pietismen uppträdde visserligen under fromhetens namn, och bland dess företrädare fanns också somliga goda och fromma krafter. Men läromässigt innebar pietismen ändå ett allvarligt avsteg från Luther och reformationen. Denna upplösning började med att man satte det kristna livet framför läran. Det som från början var lite surdeg växte mer och mer och ledde till att reformationens och ortodoxins klara, bibliska lära fördunklades och blandades upp med flera allvarliga villfarelser, till och med i läran om rättfärdiggörelsen genom tron.

Neologin kom sedan med allt värre bibelkritik och förnuftsläror, där etiken och det goda handlandet gick hand i hand med förnekelse av Bibelns grundläror om synd och nåd, läran om Kristus som sann Gud och sann människa, uppståndelsen och himmelfärden. Av alla Bibelns dogmer (lärosatser) fanns till sist bara läran om Gud, dygden och odödligheten kvar.

Av exemplet från 1673 och den senare utvecklingen kan vi lära oss hur farligt det är för en bekännelsetrogen kyrka när man inte längre vill lyssna på nitiska och allvarliga präster som i sanning förkunnar Guds Ord rent och klart. Må vi be skördens Herre om trogna

⁶ Inte heller andra för samtiden obekväma bibliska läror får kritiseras av den som vill bli präst i dessa kyrkor trots att man formellt ännu har kvar de lutherska bekännelseskrifterna. Men man får inte följa dem på allvar!

arbetare i sin skörd, och må vi be om att få behålla dessa rätte lärare, som talar Guds Ord rent och klart till oss i vår tid!

Här följer den av Löscher och Walther anbefallda skrivelsen från en luthersk präst, som blivit orättmätigt och obiblistiskt avsatt från sitt av Gud givna ämbete.

Svar från en Kristi tjänare på de anklagelser som riktats mot honom, vilka påstår att han visat oklokt iver, varför han fått underrättelse om avsättning från sitt ämbete.

År 1673, den 28 december, blev **Dr. Aegidius Strauch**, rektor och professor i teologi samt kyrkoherde i Danzig, av rådet där oförmodat ställd inför rätta och underrättad om att han blivit avsatt från sitt ämbete. Särskilt anklagades han för att i sina predikningar på ett oklokt sätt ha ivrat mot papisterna och därmed ha oroat kyrkan i Danzig, vilken är en *ecclesia pressa* (en kyrka under betryck). Dr Strauch har inte bara oroat den utan också bragt den i fara. Han har också i övrigt visat sig skyldig till många andra saker.

På detta svarade Strauch bl. a. följande:

”När det gäller de anförda motiven till rådets obilliga slutsatser skiljer jag mellan de punkter som gäller mitt heliga ämbete och de som jag anses som person ha gjort mig skyldig till.”

”För det första. Beträffande vad som angår mina predikningar och förvaltningen av mitt kyrkliga ämbete betygar jag inför Guds ansikte att jag, så vitt jag vet och enligt mitt samvete, aldrig har handlat annorlunda än vad som fordras av en sådan väktare. Denne vet väl att han måste avge räkenskap för alla själar som han har försummat. Därför har jag aldrig, så vitt jag vet, överskridit varken de gränser som gäller för Guds uppenbarade sanning eller för den kristliga visheten. Jag har heller inte i någon enda punkt överbevisats om detta. Och när så likväl ämbetet som Kristi tjänare i min person på ett högst oansvarigt sätt blivit kränkt och smädat och det i världen inte finns någon högre domare mellan er och mig, så appellerar jag härmed till Honom, vars tjänare jag är. Jag instämmer alla som har utfärdat denna upplästa dom och de som godkänner den inför Jesu Kristi domarstol, då Han skall komma för att döma levande och döda. Där skall ni då avge räkenskap om allt det som ni nu gör mot mig. Herren Jesus kommer då att vara domare, och jag och ni kommer att vara de två parterna inför rätta. Mitt och ert samvete kommer att vara vittnen, medan himmel och helvete kommer att utgöra belöning eller straff. Inför denna domstol skall och måste ni infinna er, och ni skall då få se hur jag kommer att stå där med stor glädje i motsats till dem som har vållat mig sådan ångest och som har förkastat mitt arbete. Gör er redo för detta.”

”När det däremot gäller andra saker, som inte angår mitt heliga ämbete, begär jag ingalunda utträde ur de fattiga syndarnas orden, utan jag är en av dem som måste säga: Om du Herre vill tillräkna synder, vem kan då bestå? Och även om anden är villig, så förblir ändå mitt kött svagt. Men detta kan jag med förtröstan säga, att även om jag inte genom gärningar är rättfärdig inför Gud, så är jag dock inte medveten om att jag genom mitt trogna arbete hos er skulle ha förtjänat den dom ni har utfärdat.” ...

Ni skall veta, att den **kyrkofrid**, som vi kyrkotjänare förkunnar, måste ha **sanningen** som grund, vilken består i **frid med Gud**. Annars är det en frid som består av orättfärdighetens band och vagnslinor till att synda. Och eftersom det nu

är så att Antikrists tjänare⁷ inte kännetecknas av sanning i andliga ting kan inte rättskaffens evangeliska präster hålla frid med dem, lika lite som Kristus med Belial. Även om kyrkan lider nöd (är en ecclesia pressa), skall man ändå inte hyckla. På denna punkt bekänner jag numera min tidigare villfarelse, ty tidigare kunde jag inte föreställa mig att det fanns någon ecclesia pressa i Danzig. Men nu har jag lärt mig av erfarenheten beträffande min egen person, att kyrkotjänarna i Danzig blir hårt pressade av rådets domar. Alltså måste det faktiskt finnas en ecclesia pressa där.⁸

”Jag ser nu tydligt ser vad som varit meningen med de många förtretligheter som riktats mot mig, då man avsätter mig från mitt kyrkliga ämbete och även tar ifrån mig predikstolen utan ett enda förhör. Men eftersom min Frälsare inte befäller mig att påtvinga någon mitt ämbete så tar jag hans befallning i akt och måste nu - då man här överallt förföljer och utstöter mig - vika undan till en annan ort. Men jag påminner mig att en utstött Kristi tjänare också skall skaka dammet från sina fötter till ett vittnesbörd mot dem, från vilka han har blivit utdriven.”

Detta gjorde också Strauch med en näsduk inför allas åsyn.

(Citat från Unschuldige Nachrichten, 1740, s. 267ff, enligt Lehre und Wehre 1861, s. 21)

⁷ Här avses de katolska prästerna

⁸ Man hade också anklagat Strauch för ett brev som han skickat till Sverige, och som vid ett skeppsbrott hade hittats i en drunknad passagerares ficka. Strauch förklarade: ”Det är bekant vad man anser om sådana personer som läser innehållet i andras privata brev.” På detta sätt avvisade han alla dessa besvärande beskyllningar (Här framgår vikten av att beskyllningar framförs öppet och tydligt och att den anklagade får möjlighet att försvara sig och inte blir dömd genom lösa rykten och påståenden eller privatbrev, utan genom vad som är öppet och offentligt belagt. Min anm.).